

Панікадильце

Микола Костомаров

Раз вітер на дворі шумів,
У вікна поривавшись,
А я в кімнатоньці сидів,
З коханкою обнявшись.

І я дививсь, як на щочях
Ягідочки красіли;
А перед образом в кутку
Панікадильце мріло.

І я почав їй говорить:
Дивись, моє серденько,
В кришталі світлому горить
Той гнотичок маленький!

Із чим єсть схожий гнотик сей?
Йому в оливi сяти;
Так Бог велів душі моєй
В любові ізникати.

Оце хвиля самотній він;
Так я хвиляв і тьмився,
Поки шукав чогось один
І серцем не ділився.

От другий гніт почав диміть:
Торкнулись — зайнялися;
І став ясніш в кімнаті світ,
І образ просвітився.

Святим коханням, як гноти,
Ми, душко, в Бога сяєм,
Я повік твій і моя ти,
Аж поки вмісті стаєм.

І мила каже: нагадав
Ти дуже мудру думку!

А я її поцілував,
Як голубок голубку.